

Panevėžio Raimundo Sargūno sporto gimnazijos rankinio treneris Valdemaras Burba gimė Pasvalio rajone Joniškėlio mieste, baigė Lietuvos valstybinį kūno kultūros institutą ir atvyko dirbti į Panevėžį. Šiandien treneris dalinasi prisiminimais apie rankinio trenerio darbą Panevėžyje.

Kur pradėjote sportininko karjerą?

Sportinis kelias prasidėjo Pasvalio rajone Joniškėlio mieste. Ten išlaikęs nelengvus stojamuosius normatyvus patekau į rankinio grupę. Konkurencija buvo didelė, nes kitų žaidimų sporto šakų nebuvo, tik lengvosios atletikos užsiėmimai vyko. Tuo metu rankinis tiek Pasvalio rajone, tiek Lietuvoje buvo vienas iš lyderių. Todėl greitai išmokome rankinio abėcėlės ir būdami moksleiviai ne kartą tapome Lietuvos rankinio čempionatų prizininkais.

Kada atvykote į Panevėžį?

1983 metais, grįžęs iš tarnybos sovietinėje armijoje, atvykau į Panevėžį. Čia teko spręsti: ar rinktis sportininko karjerą, ar trenerio darbą. Pasirinkimui daug įtakos turėjo mano pirmojo trenerio Vinco Briedelio pedagoginės – sportinės pamokos. Nusprendžiau rinktis trenerio profesiją: pradėjau dirbti Panevėžio kompleksinėje sporto mokykloje ir 1987 m. baigiau Lietuvos valstybinį kūno kultūros institutą.

Ar sunki buvo trenerio duona?

Pirmieji trenerio darbo metai nebuvo lengvi. Lietuvos komandų visose amžiaus grandyse meistriškumo lygis buvo aukštas, trūko žinių, patirties, tik noro buvo daug. Pirmųjų darbo vaisių teko laukti penkis metus, kai Lietuvos moksleivių spartakiadoje jaunių komanda iškovojo 3 vietą.

Atkūrus nepriklausomybę, atsivėrus sienoms į Europą, siekti meistriškumo buvo vienintelis kelias – vykti į turnyrus Europoje. O tam reikėjo lėšų. 1994 m. įkūriau rankinio klubą „Grifas“ ir tapau jo vadovu. Atsirado draugų, rėmėjų, lėšų. Tada prasidėjo sportinės, o tuo pačiu ir pažintinės kelionės į prestižinius turnyrus Ispanijoje, Vokietijoje, Olandijoje, Čekijoje, Švedijoje ir kitose Europos šalyse. Sportininkai buvo patenkinti: komandiniai rezultatai ir žaidėjų meistriškumas šoko į viršų.

Ar susiformavo Panevėžyje rankinio tradicijos?

Taip, įkūrus klubą „Grifas“ kilo idėja kurti tradicijas. 1996 m. ėmiausi iniciatyvos organizuoti tarptautinius rankinio turnyrus Panevėžyje. Pirmieji turnyrai vadinosi „Aukštaitijos taurė“, o nuo 2003 m. pervadintas į „Panevėžio taurė“. Pirmieji du turnyrai vyko lauke – stadione. Kadangi varžybų metu nukentėdavo sporto rūmų stadiono veja, teko persikelti į sales. Šiais metais jau bus vykdomas 24 turnyras. Verta pažymėti, kad nuo pat pradžių turnyras nei vienais metais nebuvo nutrūkęs. Turnyre, keturiose amžiaus grupėse, susitinka 50 ir daugiau komandų. Jis tapo toks populiarus, kad net neturime galimybių priimti visų norinčių dalyvauti. Į turnyrą yra atvykę komandos iš Čekijos, Lenkijos, Vokietijos, Rusijos, Latvijos Estijos, Baltarusijos.

Kita tradicija – prasidėjusi nuo Panevėžio miesto bendradarbiavimo su Liūneno (Vokietija) miestu. Tada užsimezgė draugystė tarp rankinio klubų Liuner SV ir RK „Grifas“, kuri tęsiasi jau 14 metų. Kasmet keičiamės sportinėmis delegacijomis, sportininkai susirado daug draugų, tobulino savo sportinį meistriškumą.

Trečia tradicija – dalyvavimas tarptautiniuose rankinio turnyruose. Jau daugiau kaip dešimt metų dalyvaujame didžiausiame ir stipriausiame turnyre Europoje „Praha Cup“ (Čekijoje) ir 22 metus iš eilės vykstame į stiprų ir gerai organizuojamą tradicinį turnyrą „Polva Cup“ (Estijoje).

Jau daug metų šventiškai paminime ir valstybės atkūrimo dieną – Vasario 16-ąją. Ta proga organizuoju tarptautinį turnyrą, į kurį atvyksta kaimyninės Latvijos komandos.

Kuo galite pasidžiaugti?

Dalyvavimas įvairiuose turnyruose atnešė ir komandinius pasiekimus. Mano treniruojamos įvairaus amžiaus komandos per 37 darbo metus Panevėžyje yra 26 kartus tapusios Lietuvos čempionais. Su kiekvienos amžiaus grupės komandomis siekiame dar vienos tradicijos – tapti Lietuvos čempionais.

Pagrindinis dėmesys ugdant jaunuosius rankininkus buvo iki 1997 m. Po to, kai bankrutavo Panevėžio autokompresorių gamykla ir iširo bei iškrito iš aukščiausios lygos Panevėžio „Auridos“ vyrų komanda. Tada „Grifo“ klubas ėmėsi iniciatyvos suburti vyrų rankinio komandą ir po dviejų metų iškovojo teisę vėl atstovauti miestą stipriausioje lygoje. Per tą laikotarpį teko treniruoti ir moksleivių, ir vyrų komandas.

Geriausi komandiniai pasiekimai – 1999 ir 2014 m. Lietuvos I lygos vyrų rankinio čempionai, 2001 m. jaunimo žaidynių čempionai, 2012 jaunučių žaidynių čempionai. 1998-2000 m. buvau paskirtas Lietuvos jaunių vyriausiojo treneriu, 2012-2017

m. Lietuvos jaunių ir jaunimo vyriausiuoju treneriu. Dalyvavome Europos jaunių ir pasaulio jaunimo čempionatuose.

Tikrai nemažas būrys treniruojamų rankininkų atstovavo Lietuvos jaunučių, jaunių, jaunimo ir vyrų nacionalines rinktines. Džiugu, kad eilė buvusių auklėtinių pasirinko nelengvą trenerio profesiją. Keli pavyzdžiai: dabar nacionalinę Lietuvos vyrų rinktinę treniruoja buvęs auklėtinis Mindaugas Andriuška, į Panevėžį po studijų Sporto universitete grįžo ir jaunuosius rankininkus treniruoja Mindaugas Barzdenis. Buvę auklėtiniai trenerio dabą dirba Vilniuje, Vokietijoje.

Kaip sekasi dirbti sporto gimnazijoje?

Panevėžio Raimundo Sargūno sporto gimnazijoje dirbu nuo jos įkūrimo pradžios. Jau 2016 m. sporto gimnazijos komanda tapo Lietuvos jaunimo čempionato nugalėtojais. Dabar sporto gimnazijoje mano grupėje mokosi perspektyvūs 2004-2005 m. gimę rankininkai jau pasiekę gražių pergalių. Džiugu kad sporto gimnazijoje sudarytos geros sąlygos jauniesiems sportininkams tobulėti, smagu, kad geras trenerių kolektyvas, stiprūs ir energingi administracijos ir sporto skyriaus vadovai.

Dėkojame už pokalbį

Nuotr. trenerio V. Burbos asmeninio archyvo

Panevėžio Raimundo Sargūno sporto gimnazijos informacija

